

Est.1994

JCL

Journal of the College of Languages

Open Free Access, Peer Reviewed Research Journal

P-ISSN: 2074-9279

E-ISSN: 2520-3517

2020, No.(41)

Pg.299-312

<http://jcolang.uobaghdad.edu.iq>

תיאוריית העיוות והחיסול בספרות העברית הציונית החדשה

The theory of distortion and eradication in modern Zionist Hebrew literature

Lecturer Jumaah M. Turki : jmtam9251@gmail.com

University of Baghdad , College of Languages, Department Hebrew Language

(Received on 5/5/2019 - Accepted on 17/6/2019 – Published on 2/1/2020)

Abstract

This title may have something strange or paradoxical; it is unusual or natural to look for violence in literature, or that literature is a tool for killing through the contribution of writers and poets in generating, feeding or advocating violence. The Zionist literature belongs to the 20th century, is almost the only literature among the etiquette of peoples, which professes racism and boasts of betraying its human role, and wants to be a vehicle for terrorism domination. It also tends to be a means in the hands of killers and adventurers. Writers of this Literature show that no solution to the Jewish problem is only by Zionist presence to replace the Palestinian presence and to build the state of "Israel" on the ruins of Palestine and Palestinians. Many of such statements and allegations that are full of violence, racism, and contempt of facts carried and echoed by writers, poets, intellectuals, politicians and clergy Zionists, such as Orel Ofek, Yitzhak Chade, Kolda Meir, Moshe Simlansky, Amos Oz, Leon Oris, Uri Zvi Greenberg, Cohen, Mordecai the doctor, and Joseph Reza .

key words: Eradication, Distortion, Violence, Killing tools in literature, Modern Zionist literature.

תיאוריית העיוות והחיסול בספרות העברית הציונית החדשה

מאת מורה; ג'ומעה מוחסן תורפי .

אוניברסיטת בגדאד,

פקולטת השפות,

מחלקת השפה העברית.

סיכום:

כותרת זו יכולה להיות משהו מוזר או פרדוקסלי, כי זה לא נדיר או טבעי לחפש אלימות בספרות! . או תהיה הספרות כלי רצח! , באמצעות היצירה של סופרים ומשוררים ליצור אלימות ותזונה וסנגור לה. הספרות העברית הציונית שייכת למאה ה-20. זוהי הספרות היחידה בין הספרותיות של עולם, אשר מפרסמת את הגזענות שלה ומתגאה בבגידה בתפקידה האנושי. ספרות זו רוצה להיות מדיום של טרור ושליטה. ואמצעי טרור בידי רוצחים והרפתקנים. ספרות זו מאמינה שאין פתרון לבעיה היהודית, רק הישות הציונית תחליף, על חורבות פלסטין והפלסטינים. יצירה ספרותית רחבת היקף שרויה באלימות ובגזענות. מדובר בספרות שנוצרה על ידי סופרים, משוררים, הוגים, פוליטיקאים ואנשי דת ציוניים. כמו אורל אופק, יצחק שדה, קולדה מאיר, משה סימלנסקי, עמוס עוז, לאון אוריס, אורי צבי גרינברג, ג.כהן, , מרדכי טביב, ויוסף אריכא.

מלות מפתח: חיסול, עיוות, אלימות, כלי הרג בספרות, הספרות הציונית המודרנית.

הקדמה:

החוקר יכתוב מספר דעות על הספרות העברית החדשה, וכיצד לנצל את הספרות הזאת על ידי התנועה הציונית, כדי לגרש, להרוג ולעקור את העם הערבי הפלסטיני מאדמותיו, והקמת ישות ציונית, על ידי הפצת שקרים נגד העם הפלסטיני, שאין להם שום קשר לאמת. החוקר בחר מספר יצירות גזעניות של מספר סופרים ציוניים. כדי לחשוף את תפקידם של הסופרים הציוניים ואת תפקידם בהריגתם ובעקרתם של הערבים הפלסטינים. אז הייתה ספרות רואה מנקודת המבט האגו הציונית. כלומר מיקומו של המספר – הגיבור. אז ראינו יצירות ספרותיות שבהן הגיבור- המספר משחק את תפקידו של המורה, הלוחם, או מה שנראה תמיד מנצח. או אפילו את המדוכא אשר בסופו של דבר הוא מנצח. להתפשט סביבו כי הוא מחפש את המטרות האלה. וכולם לא ראויים לכך כמוהו.

שאלת המחקר: המחקר מתעסק בהבהרת יצירתם של מספר סופרים ומשוררים עבריים – ציונים שניסו, לעוות, להרוג ולעקור את העם הערבי הפלסטיני ולכבוש את אדמתם על ידי ארגונים צבאיים ציוניים בסיוע הכיבוש הבריטי, כדי להקמת ישות ציונית על האדמה הערבית בפלסטין.

מטרות המחקר; היא לחשוף לעולם, את הפקידה של הספרות העברית הציונית בהריגת, השמדתם את העם הפלסטיני וכיבוש ארצו ההיסטורית. וכדי להבין את הספרות הזאת מצד, והשפעתה על האישיות הציונית וללמוד כיצד לעוות את דמות הערבים והמוסלמים, ומצד אחר נכלול כמה יצירות ספרותיים לפני כיבוש פלסטין ובמהלכו.

חומר ושיטת המחקר; החוקר עשה שימוש בסגנון **האנליזה** הביקורתית על הטקסטים הנבחרים של מספר סופרים ומנהיגים ציוניים ואת העובדה הכוונות הגזעניות שלהם.

האמת של הספרות הציונית, היא כדי להשיג מספר מטרות כמו תחיית השפה העברית, והתגלמות חוויית המתנחלים לכיבוש את הארץ הערבית בפלסטין, וגירוש את אנשיה, ויישום את הערכים הציוניים ופרסומם.

הספרות העברית הציונית החדשה.

מבוא

מרבית הספרות העברית במאה העשרים נכתבה ונקראה במסגרת התרבותית של הלאומיות הציונית המודרנית. היא הייתה חלק ממנה והייתה שותפת להנחותיה המרכזיות ולאטום ההגמוני שלה. הציונות הייתה החממה שבה צמחה הספרות העברית. הספרות ינקה ממנה, בנתה אותה ולא פעם התגוששה אתה. בכך התאימה הספרות לאחת מהצהרותיו העיקריות של הזרם המרכזי בציונות לאורך המאה העשרים – הצהרת החילוניות. אבל לאמתו של דבר לא הצליחה הציונות להשתחרר מן מורשת התיאולוגיה שלה. ב "ישראל" מעולם לא הופרדה הדת מהמדינה ושתי ההגדרות של היהדות – כלאום ובדת- משמשות בה בערבוביה. מדינת הלאום הציונית המודרנית נשארת חילונית בתפיסתה העצמית, אך הן מוסדותיה והן תרבותה רוויים בתפיסות תיאולוגיות ובביטויים דתיים – יהודיים. (1)

לגבי הסיפור העברי אומר מבקר הספרות העברית גרשון שקד: הסיפור העברי נולד בגולה. במהלך העימות עם העולם הזר. זה היה כך " הספרות שלנו היה הקיר אשר מתנגשת בו האישיות בכל שלב. היכן שהוא עומד לפניו הגיבור היהודי בכל שעה. על ידי כך הוא צריך לתת את דעתו.

הודאה זו מאשרת כי הסיפור הציוני-העברי לא נולד בתוך פלסטין הכבושה. אבל הוא נולד בחוץ מחוץ הארץ הכבושה הזאת. להיות התוכנית שמתחיתו כיבוש את הארץ הזאת. כתבו את סופרי התנועה הציונית המדינית אשר היו רובם מהגרים, ודמויותיהם נוצרו באירופה, כתבו בעברית. כדי להחיות את השפה זו. אז הם כתבו סיפורים בצורת דוחות תיעודיים, לדעת את הטבע של פלסטין ואנשיה. כדי לעקר את הערבים ולגר אותם מארצם. ומגיע את הגיבור היהודי מן החושך של אירופה להיות תומכים פוליטיקאים ולאחר מכן הופך לרוצה בעזרת הכיבוש הבריטי הישן. היו הסופרים האלה נושאי מטען כבד אשר הוא יישם את ההצהרה הציונית הראשונה. ולשים את תוכנות מפורטות לעבוד על עיוות האדם הפלסטיני, על פי טענתם הוא שייך לשלב היסטורי פרימיטיבי-כפרי לא שווה להישאר

ולחיות. נגד המציאות הקיומית של הפרט הפלסטיני מאז ימי קדם. אז הסיפורים האלה היו מסומנים בהצגת זהות ציונית במקום שהים אף פעם לא משייכים אליו. (2)

הספרות העברית בין שתי מלחמות העולם נעה בין הרומנטיקה ומציאות מרה. דור חדש של סופרים עבריים הופיע לפני כן במלחמת הכיבוש של פלסטין. בסיפוריהם הפך הערבי למוסר הבעיה של החייל "הישראלי", שהוא מאוכזב ומתוסכל מכך שהיהודים האידיאל הלאומי נכשל עם האידיאלים של אחווה ושלווה. בספרות העברית של סוף המאה ה-19 ותחילת המאה ה-20 מאות שנים, המזרח מעורר קסם רומנטי, המתבטא בדמותו של הערבי ואת העולם הערבי. (3)

בראיון למגזין "הצופה" עם ד"ר רוזה גארודי על האשמתו באפליה גזעית, אנטי-יהודית, התשובה שלו הייתה: האם יש אפליה גזעית ברורה, כמו בציונות? בהתבסס על אמרת "העם הנבחר של אלוהים" לכן יש לו זכות לגנוב ולהשמיד את האחרים! כפי שעשה האמריקנים החדשים כאשר הם הרגו את האינדיאנים, היום הציונים הורגים את הפלסטינים, הגזענות של הציונים גרועה מזו של היטלר. הגזענות של היטלר הייתה בעלת אופי ביולוגי של גנים, אך הגזענות של הציונות הייתה 'תיאולוגית' אם האלוהים שלהם היה בחר את העם הזה, מי יכול לעמוד מולו? הישות הציונית לא אושרה על ידי האו"ם רק לאחר אישור של שלושת התנאים לא הטלו על אף אחד מלבד ישראל!

1- אל תשנה את מעמדה של הקדש.

2- קבלת הגבולות שנקבעו ב-1948.

3- לאפשר לפלסטינים לחזור לאדמותיהם. (4)

אבל הציונים לא יישמו שום החלטה של האו"ם, הם בזו לכל החלטותיו של אותו גוף בינלאומי, אשר הקהילה הוציאה את ההחלטות האלה נגד הקיום הציוני הנבחר מאת האלוהים שלהם, אשר בחר בהם מבין כל הבינלאומית.

דוגמאות של סיפורים לדמותו של הערבי בסיפור הציוני החדש

הערבים קרועי בגדים.

בספר **הצנחנים באים** (אוריאל אופק, 1969) ניתן לראות קטעים רבים בספר המכילים ייצוג שלילי מאוד של הערבים, המתאר אותם (כאויב נחות ומרושע, שיש לפגוע ולנקום בו על פעולותיו האלימות...). ישנו תיאור קצר המציג את הערבים לא רק כחיילים וכתוקפניים, אלא גם (כבני אדם המעוררים אהדה, כשילדי הערבים העניים הרצים קרועי בגדים למכור את מרכולתם לילדים היהודים היוצאים לטיול, ומתואר כי הם רצים "קרועי בגדים וגדולי עיניים אחרי המשאית. כל טוב היה בידיהם) (5)

הכותב מנסה לאמץ את שיטת הפיסוק של האדם הערבי בעיני הילד הציוני, כדי לשפוך את הדם שלו ואדמתו, ובסוף הדבר מותר ל הפושע הציוני להרוג אותו ולהוציאו מארצו. המחבר

מתאר את הילדים הערבים בעלי הארץ, איך הם רצים מאחורי ילדי היהודים כדי למכור להם את הבגדים שלהם (ארצם)! והם נשארים עירומים!

"לא למען המית נתון הנשק בידינו, אלא כדי לשמור על החיים."

(יצחק שדה) (6)

"לעולם לא אסלח לערבים על שאילצו את ילדינו ללמוד להרוג אותם."

(גולדה מאיר) (7)

אז יצחק סדיה, וקולדה מאיר מנסים לשקר על הילדים היהודים, כי הם לא הורסים את הנשק שלהם והם חייבים להרוג! כדי לשמר את החיים! (חיו של החייל הציוני הכובש), גולדה מאיר לפי דעתה אמרה לילדיה, לעולם לא אסלח לערבים לכפות על ילדינו ללמוד להרוג אותם!!! אבל למעשה אבל היא באמת רוצה להגיד לילדים היהודים שצריך להרוג את הערבים כדי לשמור על החיים שלכם.

הסיפור של (נטילת נקמה) של משה סמילנסקי (1874-1953) הוא עלה לפלסטין בשנת 1891.

אומר הגיבור – הסופר, מי היה דמות תקשורת ספרותית, עבודתו היא העיוות וביעור האחר (השייך חג' אברהם) – לבית איובי – מתפלל על גג הבית שלו ופניו לצד דרום אשר אל קבר הנביא אשר במכה הרוחקה. הוא מבקש רחמים מאת הקבר הקדוש שם (בדרום) (8)

תמיד עיוות.

הסופר הציוני מתחיל את עבודתו לזיוף את העובדות ההיסטוריות והדתיות הערביות ואסלאמית, באמצעות שימוש בשם אברהם- אשר הוא אבי הנביאים, מי שעבד את אלוהים לבדו, זהו הנביא המוסלם, אשר הסופרים הציונים רוצים לעוות את הנביא הערבי ואת המסר שלו. ודמותו ההיסטורית המוסלמית אשר נבחרה ממשפחת (איובי), אשר היה לה הכבוד לשחרר את פלסטין מציפורני מסעי הצלב – ציונות.

סמילנסקי רוצה לעוות את שני הסמלים האלה (אברהם, ו איובי) משום שיש להם השפעה שלילית גדולה על היודים, לכן הם שנואים אותם מאז הימים האלה. אז יש צורך על הסופר סמילנסקי לפי המטרות של הציונות לעוות באמונה של שני האישיות גם בגלל שהם פולחנים אלוהים אחד. אנחנו רואים את הסיבות של שנאה הפסיכולוגיה הדתי של הציונות היהודית כלפי הסמל האסלאמי-ערבי.

הסופר הציוני ממשיך בעוותו, כאשר לקח את אברהם אל גג הבית להתפלל! לומר לקורא הציוני כי בבית אין מקום להתפלל, אבל האמת, הוא רוצה להסתכל על השכנים שלו לפי דעתו של הסופר סמילנסקי. גם כיוון שהתפילה של המוסלמים השתנה ממכה לקבר הנביא

מוחמד עליו השלום, אשר העביר את קברו למכה! והמטרה שלו כדי לשנות את האמת ההיסטורית הדתית, וציור תמונה אחרת של המוסלמים הערביים במוחו של היהודי אשר בא מחוץ לאי הערבי ופלסטין. ובכך סמל אמונת האיחוד של המוסלמים הערבים משתנה, ומחליף במקמו את הפוליתאיזם. לכן הצליח לעוות את דמותו של אברהם מבחינה היסטורית.

הסופר-הגיבור ממשיך לרמות את הקורא היהודי אפילו במשפטים של סליחה אשר קראו אותו המוסלמים הערבים לדברו (נדמה לו שהייד הנוראה מטפטפת את הדם על ראשו...
סוּטְפֶר אֵלֶּה אֶל-עֲזִימ הַתְּפִלָּה בֵּאֵה מֵתוֹךְ לְבוּ ...) (9)

במקום: לבקש סליחה על אלוהים העצום, זה לא נכון כי כל כתיבתו הכוונה שלו היא לעיוות

הכותב מוסיף עוד עיוות: (נזכר פתאום השיך בדבר נורא הוא שכח את החובה שלו למתים! איך קרה שהוא השיך ישכח זאת? מנהג הוא בבית איובי לבקר את קברי בני המשפחה לפני כל חתנה ולבקש מהם רשות וסליחה... איך יכול היה לשכוח מנהג קדוש זה?) (10)

הסופר-הגיבור, ממשיך במינותו הספרותית נגד הערבים, הוא דיווח טקסים אינם מופיעים בדתות שמימיות, ומיוחס אותם לאיבריהם איובי ואומר כי הוא לפני שהאיש הולך לרשויות המשפט להינשא ו(לחזזה נישואין) של הילד או הבת שלו, הולך לבית הקברות לבקש את רשות המתים כדי לאפשר להם לחזזה נישואין! למען לא להפריע את הכלה בליל החתונה שלו! לפי דעתו הסופר הציוני.

הסופר הציוני מוסיף, כי השיח' האיובי שומע קולות מקברים! אומרת לו לנקום! אנחנו לא יודעים מי ינקום? סימלינסקי שומע קול באוזנו אומר: (האם השיך אבו – ראשיד הטפש חשוב בעיניך יותר מבנד והקלף שלו נכבד יותר מכל מנהגי המשלמים?) (11)

מאיפה הוא בא בהרגלי המרד אשר מונפקים על ידי בעלי הקברים?! זה לא זעם של הרגלים שלהם, אבל מקבוצות שאין להן סמכות דת ומדינה. הערבים תמים מדברי המספר ומהאידיאולוגיות היהודיות הציוניות האלה.

טעויות משפטיות

הסופר - הגיבור - המספר – ממשיך בשקריו שמיחס אותם לערבים ולמוסלמים בדברו (הבחורות אמרו: כלה מאושרת. חתן כזה ודוד כזה... אבל היו בחורות שהוסיפו: ואולי רוצה היא בדוד יותר מאשר בחתן?... כי כלם ידעו שהדוד הצעיר אהב את בת אחיו ורצה לשאת אותה לאשה..) (12)

כוונת הכותב הרע והשקרן רוצה הוא לומר: נישואי הדוד מבתו של אחיו מותר לו אצל המוסלמים! אבל למעשה זה אסור באסלאם, ובחברה הערבית. הסופר השקרן רוצה לאשר את שייכות הפלסטינאים לדור הזה, אשר היה בעל היים פרימיטיביים לא היה לקיים את הוראות הדת שלו. הפוך ליהודים שנדחתה נישואים אלה בדתם! הסופר הזה מאשים את

הפלסטינים שהם פשוט שבטים ברבריים הם כורעים זה לזה! לכן הם אינם ראויים לחיות בארץ הקודש, והיהודים לבדם ראויים לכך!

בדוגמה זו אנו מוצאים את ההתייחסות לנחשלות הערבית, והתקדמות הציונים. ברומן (במקום אחר) של עמוס עוז, אשר נולד בשנת 1939-2018 הוציא לאור הנוסח בעברית שנת 1966, והנוסח באנגלית הוציא לאור בשנת 1973. (13)

אומר הגיבור – המספר: (במשך אלף שנים המקום הזה היה מדבר, עד שהגיעו המתיישבים הראשונים שלנו, הקימו את האוהלים שלהם, הם הפכו את המדבר לאדמה ירוקה עם האמצעים החקלאיים המודרניים, כמובן, היו מעט חקלאים ערבים לפני שבאנו, אבל הם היו עניים ופרימיטיביים ... כאשר באנו, הם ברחו להרים, ומשם החלו לזרוק עלינו את שנאתם שאינה מבוססת על משמעות, לא גרמנו להם נזק, באנו עם מחרשות, אבל הם הגיבו בחרבות, אבל חרבותיהם הרתיעו עליהם) (14)

ספרי היסטוריה האנושית עדים לציוויליזציה של פלסטין לפני אלף שנים, ואלף שנים לאחר מכן, הייתה ארץ פורחת ומשגשגת אבל ההונאה של האידיאולוגיה הציונית אשר פועלה להסרת את הצד השני(הפלסטיני) על ידי עיוות ההיסטוריה והציוויליזציה שלה ואנשיה בעתיקה ומודרנית. אז זה הגורם לחיסולו על ידי ברזל ואש, כפי המתנחלים עשו את מה שידוע היום בארצות הברית, נגד אינדיאנים תושבי אמריקה האורייגיאליים.

כפי שזה היה אצל (ליאון אוריס ברומנו "אקסודוס")*

מי החליט להתכחש לאמת כדי להטעות כמו אחרים ואומר: (אם היו אלה ערביי פלסטין אהבו את אדמתם, אף אחד לא יכול לגרש אותם ממנה, במקום להימלט ממנה ללא סיבה ממשית) (15) הסופר הכחיש את תפקידו של הכיבוש הבריטי, אשר הסיר את נשקם של הפלסטינים, כדי ללא יכלו להגן נגד הפולשים החדשים – הציונים-אשר באו תחת הגנת הכתר הבריטי לאחר נפילת האימפריה העות'מנית. המתנחלים הציונים הראשונים הבינו את רעיון החיסול לפלסטינים מארצם, בעזרת הכבוש הבריטי, האמריקאי והצרפתי על ידי הסיוע הכלכלי – כספי – מדיה פוליטית – והצבאי וכי..

*ליון מרקוס יוריס: סופר, תסריטאי, מחבר רומן "אקסודוס" אשר פורסמה בשנת 1958, כתב סיפורים קצרים, כתב על השואה, ביקר בישראל פעמים רבות. אביו שהיה מהגר פולני ואחיו של אליעזר ירושלמי, נולד באוגוסט 1924 בולטימור, ארצות הברית, נפטר ביוני 2003 בגיל 78, שלטר איילנד, ארצות הברית. (16).

עולם הגויים.

לא רק מחברי הסיפור העברי תמכך באידיאולוגיה הציונית, אבל המשוררים שיש להם גם את האני הציוני, למשל אורי- צבי גרינברג אשר היה משורר ציוני והוא השתמש ברעיונות

הציונית ברוב יצירותיו. המשורר גרינברג היה מאחד המשוררים אשר פתחו כמחבר מאמרים רומנטיים בעיתונים, וסיים בשיר הפוליטי. רוב יצירתיו של גרינברג היו אמצע חשוב לשכנע את הקורא בשאלה החשובה, שהיא: צריך לכל יהודי לעלות לפלסטין לבנות את (המדינה העתידה). (17)

הלמנו; עם, הבא מים. ממעון-אריות-ולא בא ,
 הוא חי למטה משקעון בשבים מלכיות הגויים. (18)
 צום לכבש שטחי ארץ, להעפיל עם דגלים אל פסגה ,
 אנו שכחנו ענות ואימי מיתות ומוקד (19)
 כהאסף אגלי כספית-אספת השבטים היהודים ;
 הכחות, הכספים, היכליות- לאחד באחד !
 קץ גליות, ארץ מלכות, דריכה לעצמה, לנקיטת הגורל ביגים. (20)
 עולם הגויים הוא יער-ליל-חיות והם בו – חיות בר. (21)

היו לו חלומות רבים (גרינברג) והצטער כי הוא מקווה מי הציל אותו מן הייסורים של עובדי האלילים (הגויים), אבל הוא עדיין לא הגיע. חייו היו ארוכים תחת אוהל הגויים!, אז לא צריך לחכות למושיע בחוץ לארץ! אנחנו חייבים לפלש לארץ הזאת (פלסטין)! כדי לשכוח ייסורים, טרור ומוות. לכן נאסוף את שבטי היהודים כשאנו אוספים את טיפות הכסף. בכוח, ובכסף, ונשא אותם עם הובלה לקחת אותם לארץ פלסטין. ולחזור לארץ הדבש והחלב. בלי עזרה של אף אחד- על פי טענתו, למעשה, הכובש הבריטי הוא שעזר להם לכבוש את פלסטין, הוא מתאר את הארצות שבהן חיו ביער מלא חיות בר, אשר הם הגויים! רעיונות ברורים של הספרות העברית הציונית בשירה, להרוג ולהעביר את העם הערבי מארץ פלסטין.

הפושע הערבי!

הסופרים הציונים סילפו בכוונה את האישיות הערבית ביצירתם הספרותיות לטובת התנועה הציונית. לכן הקורא לספרות העברית לא ימצא את הדמות הערבית בתור "מרצה באוניברסיטה או סופר או רופא או מהנדס, גם לא ימצא איש חוק או עורך דין ערבי בכלל, גם אם הוא ימצא, הוא ימצא כמנודה ומשרת של עורכי דין ציונים בכירים, הערבי בדרגה נמוכה מאוד מהיהודי. "הגבר" הערבי הוא תמיד הפושע שרצח בדם קר, או הגנב שגנב משהו אלוב מאדונו היהודי הנדיב, הפשע בדמו של הערבי בספרות העברית, "הנשים" הערביות הן רוב הזמן זונות הזרקות עצמן ברחבות העוני והחשוכות מחכות לעוברי אורך, כאשר בעליהן יושבים במקומות מלוכלכים ואלובים כמותם מנהלים בתי זונות". (22)

הספרות הציונית בעברית ובשפות אחרות, מתארת את החיל הערבי כמו חולה עני מעביר לאנשים מחלות, הוא מתאר אותם כחקלאים שאינם מכירים את המלחמה, הלוחמים הערבים תמיד נכנעים במהירות במלחמות, הם נלחמים רק כאשר הם נאלצים, הערבים נשארים במוצבות הצבאיות רק בתנאי שקושרים אותם בחבלים שלא יברכו, הם נולדו להיות עבדים אצל הצבא היהודי המנצח בכל המלחמות נגדם. הערבי בעל הדת, בספרות העברית

הוא היה צייתן לאדונו היהודי . העולם יהיה גן עדן בלי ערבים כמו שמתואר בספרות העברית. הערבים מיצגים את המלחמות וההרס שבעולם ויש צורך לחסל אותם.

הערבי הוא

זר, גנב, נחש, חיפושית..

הפוליטיקאית הציוניים גולדה מאיר אמרה: " כשאני עליתי ארצה, לא היה דבר כזה 'עם פלסטינאי'. גולדה מאיר

לא היה דבר כזה פלסטינאים. מתי לאורך ההיסטוריה חי עם פלסטיני עצמאי בארצו פלסטיין? לפני מלחמת העולם הראשונה האזור נקרא דרום סוריה וכלל את כל ירדן. זה לא שהיה בעבר עם פלסטיני שחי בפלסטיין והחשיב את עצמו לעם פלסטיני ובאנו והעפנו אותם החוצה ולקחנו את ארצם. הם מעולם לא היו עם." גולדה מאיר בראיון לעיתוני הסאנדיי טיימס ו הושינגטון פוסט, 15 ביוני 1969. " (23) הציוני ג.כהן : על מנת לקבוע את הזהות לערבים מנקודת הציונות אומר: (היצור הערבי הוא מוזר, לבוש גלימה קרועה, וראשו מכוסה בכיסוי מלוכלך , אשתו לובשת שמלה לבנה, ילדיו הולכים יחפים ..... תכונותיו אינן רק מלוכלכות , אבל הוא גנב, שקרן, עצלן, ואגרסיבי) (24) .

אחד הדגמים של המפלצת הערבית הוא מה שאומר מרדכי טביב* בסיפורו " גיטרה יוסי" (הערבים הקטנים פראים במטבעם) , לדברי יוסף אריכא – אשר נולד בשנת 1906 באולבך , הגר לפסטיין בשנת 1925, בסיפורו "הציר הרועה" הערבי הוא " נחש טורף " , ובסיפור "לילה לילה " חיפושית שנואה" , עמוס עוז רואה אותו בסיפור " הבדואים הנוודים " כ " שועל ארוך שיניים " , אשר בראש רואה אותו בסיפור " ספיה הנצרנית" כ " כמו כלב מלוכלך" , משה סימילנסקי רואה אותו כ " חזיר ושור"..... (25)

הייתה זו הספרות הנרטיבית , הדרך הטובה ביותר עבור מדיה זו . התקשורת הזאת נוטה להראות את הפלסטינים והערבים באופן כלשהו כשבטים פרועים כאינדיאני אמריקה , או כמו הטסמנים באוסטרליה. לכן מגיע להם (הערבים)הג'נוסייד וחיסול , וזה מול קוראי זכויות אדם השקרנים בעולם המערבי.

ואומר יוסף אריכא את סיפור (הערבי אשר היה יושב בצדו של הכביש למכור את פירות השדה שלו , הבת שלו הייתה אתו , אחר כך טיפסה בחשאי את העץ , ואז היא נפלה מהעץ! היא מוכתמת בדמה עד שמתה ! אביה אינו זכר אותה רק לאחר שמכר את פריו !) (27)

הסופר רוצה לומר איך היה הערבי מטמטם ! לטפל בפרי ארצו במקום פרי לבו הבת שלו .

דבריו של אריכא מוזרים ! כנראה הוא ישב ליד הילדה ! הוא היה צריך להזדרז ולספר לאביה לפני מותה ! כדי להציל את הבחורה הזאת! רק הם אומרים שיש להם רגשות אנושיים כמו שהם טוענים? או אולי זכר את הנערה היהודית שלו בגולה שבה השפיע על רגשותיו של

הסופר . או לעשות סיפור, אבל לחברה אחרת שמטרתה לחסל אותם באמצעות תהליך של עיוות.

-----
 *מרדכי טביב: סופר עברי, עורך ומחנך ישראלי, נולד בראשון לציון בשנת 1910 –
 1979, מראשוני הסופרים בני העדה התימנית בישראל. (26)

המסקנות:

הנקודות החשובות ביותר שאליהן הגיע המחקר הזה, והתבססו הסופרים העבריים הציונים לכיבוש את פלסטין ולחיסול את העם שלה האורגינאלי, יש צורך על הגיבור הציוני לעקוב אחרי את הקמפיין התקשורתי שאומץ על ידי הפולשים בצפון אמריקה, כאשר הם חיסל את האינדיאנים האדומים בעלי הקרקע, והתיישבו במקומם, באמצעות:

- 1- עיוות חברתי כללי.
- 2- עיוות ההיסטוריה הישנה והמודרנית.
- 3- עיוות דתי-אידיאולוגי נגד הערבים.
- 4- עיוות כלכלי.
- 5- עיוות אינטלקטואלית.
- 6- הערבים חיים בשלב היסטורי פרימיטיבי.
- 7- הערבים מקדשים את המתים וגורמים להם כמו אלוהים ומדריכים אותם בפולחן לפי דעתם.
- 8- הערבים מתייעצים עם המתים ומקשיבים לפקודותיהם.
- 9- עיוות את אופי הרצח של אנשי הקברים מי היו קדושים על הדת של אלוהים, והקשרה לדורות הערבים והמוסלמים.
10. המוות הוא המקום שבו חיים ערבים ומוסלמים.

שולי המחקר:

1. חבר. חנן, בכוח האל תיאולוגיה ופוליטיקה בספרות העברית המודרנית, מכון ון ליר בירושלים, הוצאת הקיבוץ המאוחד, דפוס "חדקל" בע"מ, תל-אביב, 2013, עמ' 8, (9)
2. (מזעל ג'אנם, האישיות הערבית בספרות העברית החדשה, עכו, דאר אל-אסואר, מהדורה ראשונה, 1985, עמ' 67).
3. (Ehud Ben-Ezer , The Arab in Hebrew Fiction, ,pp 1 ,6)
4. (אל-סמוראי, ד"ר נועמאן עבדול רזאק, קריאה בטקסטים נבחרים, בגדאד, 2003-1424, עמ' 6)
5. (יעל טף-סקר, חיבור לשם קבלת תואר דוקטור לפילוסופיה, שלום, מלחמה וילדות: ייצוגי הסכסוך הישראלי-ערבי בספרות הילדים הישראלית, 1987-1967, עבודה זו נעשתה בהדרכתם של פרופ' גבריאל הורנצ'יק וד"ר עמינדב דיקמן, הוגש לסנט האוניברסיטה העברית בירושלים דצמבר 2012, עמ' 124, 125)
6. (שם. עמ' 141)
7. (שם. עמ' 141)
8. (עליאן. סייד שלמן, תמונת הערבים בסיפור העברי הקצר דרך הסיפורים של משה סמילנסקי, לימוד תוכן, ספריית מדבולי, 1996, עמ' 44).
9. (שם. עמ' 44).
10. (שם. עמ' 64).
11. (שם. עמ' 65).
12. (שם. עמ' 53).
13. (הלסא. ג'אלב. ביקורת הספרות הציונית, מחקר אידיאולוגי וממוני של עבודות הסופר הציוני עמוס עוז. מהדורה 1, 1995, עמ' 8-14).
14. (שם. עמ' 9).
15. (קנפני. ג'אסן, בספרות הציונית, ביירות, מוסד המחקרים הערביים, מה 3, 1978, עמ' 13)
16. (Encyclopedia.com)
17. (ד"ר. חלו. ג'אסם רשיד ו מורה –עבד אל ווהאב עבד אל גבר, הממד הפוליטי בשיריו של אורי- צבי גרינברג, מחקר שפורסם במגזין פקולטת השפות, המספר 36 ב 1/6/2017, עמ' 15).

18. (שם. עמ'6 .)
19. (שם. עמ'8.)
20. (שם. עמ'9.)
21. (שם. עמ'13)
22. (פאריס מ. עדואן. צורת האדם הערבי בספרות העברית בישראל, האונברסיטה האסלאמית –עזה מכון לפיתוח קהילתי-שירות בקהילה ולימודי המשך תוכנית התמקות בשפה עברית ושיטות הוראה, תשע"ד- 2014, עמ'4)
23. (הלסא מקור קודם, מצטט ראיון של גולדה מאיר לעיתון " סאנדיי טיימס" בשנת 1969 .)
24. (איליה זריק, הפלסטינים בישראל, קהיר, הרשות הכללית לבירורים, ספרים מתורגמים, מספר 746, עמ'178)
25. (ד'.זראקט, עבד-אלמגיד, החזון לצד השני בספרות הנרטיבית הציונית, מחקר באינטרנט)
26. (the institute for the translation of Hebrew literature-www.ithi.org.il)
27. (ריזה דומב, דמותו של הערבי בספרות היהודית, תרגום: עארף תופיק עטארי, עמאן דאר אלגליל, מהדורה ראשונה, מרץ 1985, עמ'110)

מקורות המחקר:

- (איליה זריק, הפלסטינים בישראל, קהיר, הרשות הכללית לבירורים, ספרים מתורגמים, מספר 746)
1. (אל-סמוראי, ד"ר נועמאן עבדול רזאק, קריאה בטקסטים נבחרים, בגדאד, 2003- 1424)
2. (ד'.זראקט, עבד-אלמגיד, החזון לצד השני בספרות הנרטיבית הציונית, מחקר באינטרנט)
3. (ד'. חלוג'אסם רשיד ו מורה –עבד אל ווהאב עבד אל גבר, הממד הפוליטי בשיריו של אורי- צבי גרינברג, מחקר שפורסם במגזין פקולטת השפות, המספר 36 ב 1/6/2017 .)
4. (הלסא . ג'אלב . ביקורת הספרות הציונית, מחקר אידיאולוגי וממוני של עבודות הסופר הציוני עמוס עוז . מהדורה 1, 1995 .)

-
5. (הלסא מקור קודם, מצטט ראיון של גולדה מאיר לעיתון " סאנדיי טיימס" בשנת 1969).
6. (חבר.חנן, בכוח האל תיאולוגיה ופוליטיקה בספרות העברית המודרנית, מכון ון ליר בירושלים, הוצאת הקיבוץ המאוחד, דפוס "חדקל" בע"מ, תל-אביב, 2013).
7. (יעל טף-סקר, חיבור לשם קבלת תואר דוקטור לפילוסופיה, שלום, מלחמה וילדות: ייצוגי הסכסוך הישראלי-ערבי בספרות הילדים הישראלית, 1987-1967, עבודה זו נעשתה בהדרכתם של פרופ' גבריאל הורנצ'יק וד"ר עמינדב דיקמן, הוגש לסנט האוניברסיטה העברית בירושלים דצמבר 2012)
8. (מזעל ג'אנם, האישיות הערבית בספרות העברית החדשה, עכו, דאר אל-אסואר, מהדורה ראשונה, 1985).
9. (עליאן. סייד שלמן, תמונת הערבים בסיפור העברי הקצר דרך הסיפורים של משה סמילנסקי, לימוד תוכן, ספריית מדבולי, 1996).
10. (פאריס מ. עדואן. צורת האדם הערבי בספרות העברית בישראל, האונברסיטה האסלמית –עזה מכון לפיתוח קהילתי-שירות בקהילה ולימודי המשך תוכנית התמקות בשפה עברית ושיטות הוראה, תשע"ד- 2014)
11. (קנפני. ג'אסן, בספרות הציונית, ביירות, מוסד המחקרים הערביים, מה 3, 1978)
12. (ריזה דומב, דמותו של הערבי בספרות היהודית, תרגום: עארף תופיק עטארי, עמאן דאר אלגליל, מהדורה ראשונה, מרץ 1985)
13. (Ehud Ben-Ezer, The Arab in Hebrew Fiction)
14. (Encyclopedia.co)
15. (the institute for the translation of Hebrew literature-
www.ithi.org.il)

نظرية التشويه والاستئصال في الادب العبري الصهيوني الحديث

م. جمعه محسن تركي

جامعة بغداد/ كلية اللغات/ قسم اللغة العبرية

خلاصة البحث

يحمل هذا العنوان شيئاً من الغرابة أو المفارقة؛ إذ من غير المألوف أو الطبيعي أن نبحث عن العنف في الأدب، أو ان يكون الأدب أداة من أدوات القتل من خلال نتاجات الأدباء والشعراء من أجل توليد العنف وتغذيته والدعوة إليه. إن الأدب الصهيوني الذي ينتمي زمنياً إلى القرن العشرين. يكاد يكون الأدب الوحيد بين آداب العالم الذي يجاهر بعنصريته ويفخر بخيانة دوره الإنساني. ويرتضي أن يكون سوطاً للإرهاب والتسلط. ووسيلة في يد القتل والمغامرين. وأن لا حل للمشكلة اليهودية إلا في أن يحلّ الكيان الصهيوني محل الوجود الفلسطيني وأن تقوم دولة "إسرائيل" على أنقاض فلسطين والفلسطينيين. وهناك الكثير من هذه المقولات والمزاعم التي تزخر بالعنف والعنصرية واحتقار الحقائق التي يحملها ويردها الكتاب والشعراء والمفكرين والسياسة ورجال الدين الصهاينة، أمثال، اوريال أوفك، يتسحاق شديه، كولدا مائير، موشيه سيملانسكي، عاموس عوز، ليون اوريس، اوري تسفي غرينبرغ، ج. كوهين، مردخاي طيبب، ويوسف اريخا.

الكلمات المفتاحية: الاستئصال، التشويه، العنف، أدوات القتل في الادب، الادب الصهيوني الحديث.

تقديم على الحוקر:

غ'ومעה موحسن تورفي، مורה باونيبرسييتت בגדאד، فقولتت השפות، מחלקת השפה העברית. זוכה תואר שני מאוניברסיטת בגדאד. הוא פרסם מחקרים רבים בספרות העברית החדשה. יש לו הרבה פעילויות בתחום זה.

Email: jmtam9251@gmail.com